

Žalobník bol zamestnaný u žalovaného ako obchodný cestujúci za mesačný plat a províziu. Žalovaný zrušil služebný pomer s okamžitou platnosťou. — Žalobník domáhal sa žalobou zaplata platy a provízie na výpovednú lehotu. O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly, N a j - v y š š í s ú d rozsudok odvolacieho súdu rozviazal z dôvodov tu v úvahu neprichádzajúcich, uviedol však v d ô v o d o c h svojho rozhodnutia toto:

Zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. uvádza v 1. bode § 34 medzi dôležitými dôvodmi, pre ktoré je zamestnávateľ oprávnený zamestnanca predčasne propustiť, aj prípad, keď zamestnanec sa dopustí takých činov, pre ktoré sa javí byť nehodným dôvery zamestnávateľa. Z toho, že zákon použil slova »ak sa dopustí konania« vyplýva, že tu musí byť zavinenie na strane zamestnanca. Nižšie súdy zistili, že žalobník predložil žalovanej strane objednávku firmy F. zo 4. februára 1935, ktorá sa mala len predznačiť, ako pevne učenú, ďalej objednávku Jozefa T. z 19. februára 1935, ktorú Jozef T. neučinil, a že Štefanovi P. zatajil, ktorú firmu zastupuje. Z tohoto zistenia vyplýva, že sa žalobník dopustil týchto konaní vedome. Takým konaním žalobníka mohla byť žalovaná firma poškodená a jej dobrá povesť mohla byť medzi zákazníkmi uvedená v pochybnosť. Bolo preto toto konanie žalobníka spôsobilé vzbudiť odôvodnenú nedôveru žalovanej strany a bolo teda aj dôležitým dôvodom, pre ktorý bola žalovaná strana oprávnená zamestnanecký pomer so žalobníkom predčasne zrušiť.

Čís. 15491.

V řízení o návrhu na prohlášení konkursu nelze obdobně užití sankce stanovené v § 167, odst. 3, poslední věta konk. ř.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, R I 1014/36.)

P r v ý s o u d zastavil řízení o návrhu věřitele na uvalení konkursu, poněvadž věřitel vzal svůj návrh zpět. R e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu nové rozhodnutí o návrhu. D ů v o d y: Dlužník ve svém podání tvrdil, že pohledávka, které se věřitelka na něm domáhá, zanikla novací, že není tu prokázána platební neschopnost. Prvý soud předvolal obě strany k jednání jak o existenci vymáhané pohledávky, tak o dlužníkově neschopnosti placení. K roku se dostavil však jen dlužník, který do protokolu udal, že požadovaná pohledávka je zaplacená, a dále že, i kdyby pozůstávala, neběží o takovou pohledávku, aby ji trvale nebyl schopen zaplatiti. Prvý soud pak obeslal k novému jednání o okolnostech dlužníkem uplatňovaných právního zástupce navrhuující strany znovu s tím, že nedostaví-li se vymáhající strana opět, bude se za to míti, že od návrhu na uvalení konkursu upouští. Věřitel se k tomuto roku opět nedostavil a první soud proto zastavil řízení na uvalení konkursu následkem zpětvzetí návrhu. Jedná-li se o návrhu úpadce na

zrušení konkursu, ustanovuje § 167 konk. ř. sankci, že o věřitelích, kteří se k roku nedostaví, má se za to, že se zrušením konkursu souhlasí, takovou sankci však nelze dovoditi, pokud se jedná o návrhu na uvalení konkursu. Z ustanovení § 69 konk. ř. nic takového se nepodává, naopak z jeho ustanovení jde jasně najevo, že pro jednání o takovém návrhu platí ustanovení § 189 konk. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest přípustný, poněvadž z napadeného jím usnesení neplyne, že zrušení bylo vysloveno z toho důvodu, že by bylo zapotřebí doplnění řízení (§ 527, odstavec 2 c. ř. s. v doslovu čl. I. čís. 4 zákona čís. 251/44 Sb. z. a n. a § 188 konk. ř.) za tím účelem, aby mohlo býti znovu rozhodnuto, zda řízení o návrhu věřitele na uvalení konkursu má býti zastaveno následkem zpětvzetí návrhu, což bylo jediné předmětem konkursu. Rekursní soud ve skutečnosti změnil usnesení prvního soudu a rozhodl sám o uvedené otázce věcně, a to jen proto, že první soud vycházel z mylného právního názoru, že navrhovatel upustil od návrhu na vyhlášení konkursu mlčky tím, že se nedostavil k jednání o okolnostech namítnutých dlužníkem proti návrhu na povolení konkursu. Prvnímu soudu bylo proto rekursním soudem uloženo, by dále jednal o věřitelově návrhu na uvalení konkursu. O tom, zda jest věřitelův návrh na vyhlášení konkursu důvodný čili nic, nerozhodoval dosud první soud a nemohl proto ani rekursní soud tuto otázku přezkoumávati. Dovolací rekurs není však důvodný a stačí odkázati na případné odůvodnění rekursního soudu, k němuž se dodává, že ustanovení § 167, odstavec 3, poslední věta konk. ř. nelze obdobně použiti na jiné případy v tomto ustanovení neuvedené, poněvadž jde o formální předpis, jež jest vykládati přesně. Ve vyjádření dlužníka nebyl obsažen zároveň i návrh na zrušení konkursu, neboť o návrhu na konkurs nebylo ještě rozhodnuto a konkurs dosud vyhlášen nebyl.

Čís. 15492.

Předpokladem žaloby podle § 53, odst. 4 vyr. ř. čís. 337/14 ř. z. (= § 60, odst. 2 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n.) jest příčinná souvislost mezi hlasováním věřitele, jehož pohledávka za ručitelem anebo spoludlužníkem je kryta, a mezi nemožností zaviněnou vyrovnacím dlužníkem, aby se ručitel nebo spoludlužník zúčastnil vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Rv I 2439/34.)

Žalobce přednesl, že podepsal jako rukojmí žalovanému (vyrovna-
címu dlužníku) Karlu S-ovi jako akceptantovi společně s Ferdinandem
Š-em jako ručitelem dvě směnky po 10.000 Kč. Směnek měl S. užiti ke